

Marko Francišković

Predmat: Zatvorska bolnica u Svetošimunskoj 107 – napomene o radu i stanju

Poštovana gospođo Sarnavka, pozivom na naš tel. razgovor šaljem Vam moje dojmove, zapažanja i spoznaje o radu i stanju u Zatvorskoj bolnici u Svetošimunskoj ulici u Zagrebu tijekom mojeg boravka tj. prisilnog „liječenja“ u jesen 2013.: od 03.09.2013. do 07.02.2014.

- 1-** Samo stanje bolničke zgrade je katastrofalno, cijeli objekt se doslovce raspada, u potpuno je derutnom i neupotrebljivom stanju. Zidovi su popucali, sa stropa padaju komadi žbuke, prokišnjava i curi voda te je stoga prisutna vlaga i plijesan. To probijanje vlage ide do te mjere da dolazi do električnih instalacija pa onda nastaju kratki spojevi i to doslovce zna eksplodirati iz zida, a onda se osjeti miris izgorjene plastike. Ista je stvar i sa vodovodno-kanalizacijskim čvorom i instalacijama kao i općem stanju nužnika i pripadnog prostora. Na odjelu akutne psihijatrije na raspolaganju su samo dvije WC-školjke bez daski za sjedenje nego potpuno ogoljene, a također nema ni ikakvih vratiju nego je sve potpuno otvoreno. Taj isti prostor WC-a je prljav, praktički stalno manje ili više poplavljen.
- 2-** Sobe su konstantno prenatrane, umjesto predviđenih 4 kreveta stavljeno je 6 kreveta. Isto tako slabo su osvijetljene tako da kada se i upali svjetlo čovjek u biti boravi u polutama.
- 3-** Sobe su stalno zaključane i za obavljanje nužde mora se zvoniti i tražiti odobrenje, a isto je tako i sa pristupom umivaoniku i vodi. Zatvorenici dobiju gusku za mokrenje, no i za pražnjenje tih guski treba zvoniti za pristup WC-u, a higijena u sobi nije moguća jer nema vode i umivaonika.
- 4-** Na cijelom odjelu psihijatrije dozvoljeno je pušenje ali nije omogućeno nepušačima da budu izuzeti od neprestanog udisanja duhanskog dima. Sobe i sav prostor, i hodnik i kupatilo i WC su stalno zadimljeni, i noću i danju.
- 5-** Zatvorenici su stalno zatvoreni u tim prenatranim sobama, a dva sata šetnje na kraju, kao imaju pravo, raspoređeni su tako da se jedan sat te šetnje omogućava vani u jednom skučenom i potpuno neprimjerenom prostoru. Štoviše, čak i opasnom po pacijente jer se radi o blatunjavnoj stazici po kojoj su doslovce pobacane kamene ploče pa je to krivudava i uska staza i grbava i ima rupa i skliska je te se ne jednom dogodi poskliznuće i pad, a treba uzeti u obzir da se tu šecu pacijenti koji su ili pod teškim medikamentima ili imaju određene zdravstvene probleme, odnosno, oporavljaju se od istih (npr. nakon operacije, lomova i sl.). Također, taj prostor za vanjsku šetnju osim što je bizarno malih dimenzija (15x5 m) smješten je tako da osim ljeti sunce ne dolazi do tog prostora pa tako zatvorenici nemaju ni minimalnu mogućnost da direktno osjete i prime sunčevo svjetlo.

Drugi sat šetnje –a koji bi isto tako trebao biti omogućen vani na otvorenom- obavlja se na hodniku psihijatrije. To znači „šetnju“ tim mračnim i zadimljenim hodnikom dimenzija 15x2,5 m s jednog kraja hodnika na drugi, a sve to kroz mimoilaženje i sudaranje sa ostalim izašlim zatvorenicima koji šetnju i vani i unutra čine apsurdnom zbog zbijenosti i gužve u tom skućenom prostoru.

6- Potpuna neprilagođenost invalidima u kolicima i to jednako u sobi kao i WC-u. Invalidne sobe su ostavljene na brigu i dobru volju ostalim zatvorenicima u sobi ili na odjelu. Pogotovo je to izraženo u WC.-u gdje nema nikakvih ručki za koje bi se čovjek u kolicima prihvatio i prebacio iz kolica na školjku pa se događaju padovi na pod i ozlijeđivanje kao i neugodnost zaprljanosti i smrada koje, opet, invalidi teško mogu oprati sa sebe.

7- Madraci na krevetima stari su i istrošeni, potpuno neudobni za ležanje na koje je zatvorenik prisiljen jer nema drugog prostora za boravak osim na krevetu: Isto tako pidžame i natikače koje se daju su uglavnom neprikladne veličine.

8- Prisilna medikalizacija je, pak, priča za sebe, kao i sveukupni rad i odnos prema pacijentima-zatvorenicima. Također, vrlo bitno, na odjel psihijatrije među odrasle zatvorenike dovozili su i smještali maloljetnike (čak i od 15-16 godina).

Za istinitost prijepisa sa rukopisa jamči:
Jure Francišković, Markov otac